

Ποῦ δὲν πηγαίνουν οἱ Ἀθηναῖοι — Ὁ πνευ-
τὸς τῆς ὕλης καὶ ἡ ἀμάθεια. — Τὸ λουτρόν
τοῦ αἰωνίου Καλοῦ. — Τὸ εἶναι μας. — Ποῦ
κεῖνται τὰ Μουσεῖα μας. — Ἡ Κυριακὴ καὶ
αἱ ἀρχαιότητες. — Διὰ τοὺς διδασκάλους. —
Ἐκατὸν παιδιὰ γυλαρισμένα. — Αἱ 50 000
δρχ. καὶ τὸ μέλλον τῆς μουσικῆς. — Μπλέ
ντόμινο, Λαμπρέρα, Μαρουῆλ Μενανδές. —
Αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες καὶ τὰ κλισέ των —
Ἡ κυρία τοῦ πρέσβειος τῆς Ἰσπανίας. —
Ἡ Παιδῶρα ὡς εἶδος. . . τελευταία ὥρα. —
Ὁ Μαρκῶνη . . . πρωθυπουργὸς τῆς Βενεζουέ-
λας. — Ὁ Στραβομάτης τοῦ Μοραθῶνος ἐφεν-
ρέτης τοῦ ἄνευ σῆματος τηλεγράφου. — Ἡ
Αράγα περιηγήτρια μετὰ θάνατον. — Ἡ Ἰσπα-
νία εἰς τοῦ Ψυροῦ. — Οἱ γαλατάδες καὶ ὁ Αἰ-
σχόλος.

Ἐκτὸς βιβλίον

υ μ ὸ ν κάποιος συν-
ἀδελφός ἐξέφραζεν
ἐσχάτως καὶ οἰκτον
διότι τὰ Μουσεῖα
μας, τὰ τόσῳ πλού-
σια καὶ - σχετικῶς -
πολυάριθμα δὲν δέ-
χονται Ἕλληνας ἐ-

πισκέπτας, ἀλλὰ μόνον ξένους περιηγητάς. Οἱ
Ἀθηναῖοι δὲν πατοῦν τὸ πόδι των. Ὑπάρχουν
πολλοί, πλεῖσται χιλιάδες Ἀθηναίων γηγενῶν
καὶ μὴ, πολυταλάντων καὶ μὴ, κομψογενομένων
καὶ μὴ, οἱ ὅποιοι ἀγνοοῦν ἂν ὑπάρχουν μου-
σεῖα. Ἐχουν καταληφθῆ τὸσφ βαθέως ἀπὸ ἀφρον-
τησίαν, ἀπὸ τὸν πυρετὸν τῆς ὕλης, ἀπὸ ἀμά-
θειαν, ὥστε οὔτε μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν των
δὲν ἐπεριδιάβασαν χάριν ποικιλίας τουλάχιστον,
χάριν ἀπλῆς περιεργείας — ἀφοῦ βλέπουν καθη-
μερινῶς караδάνια ξένων περιηγητῶν ἐρχομέ-
νων μόνον καὶ μόνον δι' αὐτὰ τὰ μουσεῖα καὶ
τὰς ἀρχαιότητας, — δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβουν ἕν
λουτρόν ἀνακαινίδεως εἰς τὰ τεμῆνη αὐτὰ τοῦ
αἰωνίου Καλοῦ. Καὶ ὅμως! Τὰ μουσεῖα αὐτὰ εἶνε
τὸ εἶναι μας. Ἡ δόξα μας, ἡ ἕπαρξις μας. Καὶ
τὰ ἔχομεν εἰς τοὺς πόδας μας, μέσα εἰς τὴν μύ-
την μας καὶ δὲν τὰ γνωρίζομεν, καὶ ἂν ποτὲ
τὰ ἐγνωρίσαμεν, τὰ ἐγνωρίσαμεν τόσφ ἐπιπο-

λαίως ὥστε ἴσως νὰ τὰ ἐθεβλώσαμεν μὲ τὰς
ἀνοησίας μας. Ἀλλὰ μίαν φορὰ ἀρκεῖ τάχα; Δὲν
ἔπρεπε νὰ εἶνε τὰ μουσεῖα τὸ ἐντευκτικῆρον τοῦ
ἀνεπτυγμένου κόσμου, τῆς νεολαίας μας, τῶν
κυριῶν μας, τῶν διδασκάλων μας, τῶν κυριῶν
ἀρμοδίων καὶ τιτλοῦχων, τῶν Ὑψηλοτήτων;
Ποῖον ἄλλο μέρος, ποῖα ἄλλη αἴθουσα δύναται
νὰ διδάξῃ, νὰ ὠθήσῃ εἰς τὸ Καλόν, νὰ φρονημα-
τίσῃ ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως Ἐθνικὸν μου-
σεῖον, ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατισίων Ἐθνικὸν
μουσεῖον, ἀπὸ τὸ παράπλευρον Ἱστορικὸν μου-
σεῖον; Βλέπετε, ὅτι ἀναφέρω καὶ ποῦ κεῖνται,
τίς οἶδε ἴσως κανεὶς Ἀθηναῖος παρακινήσῃ
νὰ ὑπάγῃ. . . Καὶ ὁ συνάδελφος μετέβαινε, λέ-
γει, ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος διὰ νὰ ἴδῃ
ποῖας ἡμέρας ἐπορεύετο ἐκεῖ ἡ Ἑλληνικὴ νεό-
της διὰ νὰ ἀντλήσῃ ἀπὸ τὴν γοητευτικὴν ἀκι-
νησίαν τῶν μαρμάρων τὴν ἀντοχὴν τὴν ἰδικὴν
της διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τὸν πικρὸν. Δυστυ-
χῶς μάτην ἀνέμενε νὰ ἴδῃ τὸ ἔκτακτον αὐτὸ
φαινόμενον. Καμμίαν ἡμέραν δὲν τὴν συνήντησε·
αἱ αἴθουσαι κεναὶ. Ἠλπίσε τὴν Κυριακὴν. Ἀλλὰ
τὴν Κυριακὴν τὰ μουσεῖα μας εἶνε. . . κλειστά.
Καὶ οὕτω μοιράζονται τὴν δόξαν τῆς μακαριό-
τητος, οἱ σπουδασταὶ καὶ οἱ κυβερνήται. Καὶ βλέ-
πει κανεὶς τὰ μπαλάκια καὶ τοὺς καφενέδες
ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένα, ποτήρια συγκροού-
μενα καὶ χαρτιά παιζόμενα, τὰ δὲ μουσεῖα εἰς
τὸ ἔρεθος τοῦ σκοτούς. Ἀλλ' ἀκριβῶς τὰς Κυ-
ριακάς ὅτε τὰ σχολεῖα ἀργοῦν, ἔπρεπε τὰ μου-
σεῖα νὰ εἶναι ἀνοικτά, καὶ ἐκεῖ οἱ γονεῖς νὰ ὀ-
δηγοῦν τὰ τέκνα των καὶ νὰ τὰ διδάσκουν —
ἀφοῦ διδάχθῶν αὐτοὶ πρότερον — καὶ οἱ διδάσ-
καλοι δις ἢ ἄπαξ τουλάχιστον τῆς ἐβδομάδος,
ἀντὶ νὰ παραγεμίζουν μὲ σχολαστικὰς ἀνοησίας,
τοὺς μικροὺς ἐγκεφάλους τῶν μαθητῶν νὰ τοὺς
ὀδηγοῦν εἰς τὰ μουσεῖα καὶ νὰ τοὺς διδάξουν
— ἀφοῦ πρότερον καὶ αὐτοὶ διδάχθῶν — νὰ δια-
νοιξοῦν τοὺς ὀφθαλμούς των εἰς τὰ εὐγενῆ δι-
δάγματα ἐνὸς πολιτισμοῦ ἀνυπερβλήτου, νὰ
κυττάξουν οἱ μαθηταὶ ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν ἐδ-
ραν τοῦ διδασκάλου καὶ ἀπὸ τὸν μαυροπίνακα.
Ἐκεῖ μόνον θὰ αἰσθανοῦν τί σημαίνει νὰ λέ-
γεται τις Ἕλληνας — καὶ πολὺ περισσότερο νὰ εἶ-
ναι — τί ὑποχρεώσεις ἔχουν διὰ νὰ μὴ ρυ-
πάνουν τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ θὰ νοιώσουν μόνα
των, τὰ μικρὰ ἐκεῖνα παιδιὰ, ὅτι πρέπει ὡς εἰς
προσκύνημα νὰ προσέρχονται καὶ ὅταν μεγα-
λώσουν νὰ πηγαίνουν συχνὰ εἰς τὰς ἀθανάτους
αὐτὰς αἰθούσας. Καὶ ἀντὶ νὰ κλείωνται ἑκατὸν
παιδιὰ εἰς τὰς τάξεις, εἰς τὰ μικροσκοπικὰ δω-
μάτια ὅπου διαφθεῖρεται ἐντὸς πέντε λεπτῶν ὁ
ἀήρ, νὰ μεταβαίνουν εἰς τὰς ἀρχαιότητας — ἐ-
νίστε καὶ ἔξω τῶν Ἀθηνῶν — νὰ ἀναπνεύουν, νὰ
ζοῦν εἰς τὴν τέχνην. Ἀλλὰ ὄνειρα αὐτὰ φθινο-
πωρινῆς νυκτός καὶ συγγνώμην διότι σὰς. . .
ἠνωχλώσαμεν!

Ἐγκαίρως εἶχε προαγγεῖλη ἡ «Πινακοθήκη» τὸν
Ἐμυστικὸν διεθνῆ διαγωνισμόν, ὃν εἶχε προ-
κηρύξῃ πρὸ ἔτους ὁ πασιγνώστος Σανζόνιο. Καὶ
δὲν ἦσαν αἱ 50,000 δρχ. — τὸ βραβεῖον — αἱ ὅποια

θά προεκάλουν τὴν συγκέντρωσιν τῶν μουσικῶν ταλάντων ὅλου τοῦ κόσμου, ὅσον ἢ δόξα διότι ἢ ἐπιτυχία ἐνὸς ἔργου, ἐσήμαινε δόξαν Μασκόνη Λεονκαβάλλο. Ἄλλ' αἱ ἐπιτυχίαι δὲν εἶνε εὐκολοί. Καὶ ἐδραβεύθησαν μὲν τρία ἐκ τῶν ὑποβληθέντων (Μπλὲ ντόμινο — Καμπρέρα — Μανουήλ Μενανδῆζ) ἀλλὰ τὸ γενικὸν συμπέρασμα τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς εἶνε λίαν ἀπογοιτευτικόν. Ἐρημία μουσικῆς ἐμπνεύσεως οὐδὲν ὑπέρτερον τοῦ μετρίου. Ἡ ἐπιτροπὴ, ἐκ διαπρεπῶν μουσικοδιδασκάλων, δὲν κρύπτει τὴν ἀπογοιτευσὶν τῆς διὰ τὴν ἑλληειψίν ἐνὸς ἰσχυροῦ καὶ ἐπιβλητικοῦ ἔργου, ἱκανοῦ νὰ σημειώσῃ σταθμὸν ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς συγχρόνου μουσικῆς.

Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον οἱ μουσικοδιδασκαλοὶ. Διανύει ἡ μουσικὴ μίαν σταθιμότητα, ἥτις ἀπελπίζει τοὺς ἀπαισιοδόξους. Ἄλλοτε ὁ κόσμος εἶχε νὰ ἐντροφήσῃ εἰς ἀρμονίας ἀπείρους. Σήμερον τροφοδοτούμεθα μὲ τὴν Λουτσίαν ἀκόμη, τὴν Νόρμαν, τὴν Φαβορίταν, τὴν Σονάμπουζαν. Καὶ ἀρέσουν καὶ χειροκροτοῦνται. Ἡ παραγωγὴ ἐκ τοτε δὲν εἶνε τοιαύτη ὥστε νὰ κάμῃ νὰ λησμονηθοῦν ὁ Βελλίνης καὶ ὁ Δονιζέττις καὶ ὁ Βέρδης. Ὁ Βάγγερ εἶνε μαλλιαρός· οἱ Γερμανοὶ μουσικοὶ εἶνε δι' αὐτὰ παρὰ πολὺ λεπτά καὶ ἂν ἐξαιρέσῃ τις τὴν Καβαλλαρίαν καὶ τοὺς Παλνάτσους, δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ζῶμεν εἰς τὰ 1860. Ἠλπίζε τις ὅτι ὁ διαγωνισμὸς τοῦ Σαντζόνιο θὰ ἔδειξε μίαν ὠθησίν, ἀλλ' ἔδειξε μόνον μίαν γυμνότητα.

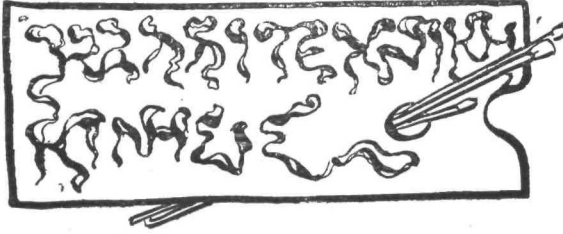
Διασκεδαστικώτερον πρῶγμα δὲν εὐρίσκω ἄλλο ἀπὸ τὰς καθημερινὰς ἑφημερίδας.—Ὅχι διὰ τὸ μυθιστορηματικὸν τῶν εἰδήσεων καὶ δὴ τῆς τελευταίας ὥρας, οὔτε διὰ τὸ πολεμικὸν μένος τῶν ἄρθρων, ἀλλὰ διὰ τὰς . . . εἰκόνας. Ἄληθές ἐντρούφημα! Ἄν ἐξαιρέσῃ τις μίαν ἢ δύο, αἱ ἄλλαι ἀποτελοῦν θαυμασίαν πινακοθήκην μουτζουρογραφίας. Κάποιος γονεὺς διεμαρτυρήθη ἄλλοτε ἀπὸ τῶν σπηλιῶν αὐτῶν διὰ τὰ καλλιτεχνικὰ τερατοουργήματα τῶν εἰκονογραφημένων (sic) διδακτικῶν βιβλίων. Ἄλλ' αἱ ἑφημερίδες συναγωνίζονται νικηφόρος πρὸς αὐτὰ καὶ ὑπερθεματίζουν. Δὲν ἀρνοῦμεθα ὅτι μία εἰκὼν εἰς μίαν ἑφημερίδα προσπορίζει ἀριθμὸν ἴσως σεβαστὸν πενταλέπτων· ἀλλ' ἐπίσης δὲν θ' ἀρνηθῆ καὶ οἷος δῆποτε ἀναγνώστης ὅτι ἀπαιτεῖται καὶ κάποια δαπάνη διὰ τὰς εἰκόνας αὐτάς. Ἡ δαπάνη αὐτὴ εἶνε κατὰ τὴν ἀνύπαρκτον. Καὶ βλέπομεν ἀναδημοσιευομένας εἰκόνας εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε, μὲ τοὺς παραδοξότερους καὶ κωμικωτέρους τίτλους διὰ νὰ προσαρμωθοῦν μὲ τὸ σ τ α ν ἢ ὁ εἰς τὸ θέμα τῆς ἡμέρας. Ὁ συλλέκτης τῶν ἀνεκδότων τῆς εἰκονογραφῆσεως τῶν Ἀθηναϊκῶν ἑφημερίδων θὰ ἠδύνατο νὰ καταρτίσῃ συλλογὴν ἀξιοζήλευτον. Οὕτω, μία ἑφημερίς δανειοθεῖσα παρ' ἡμῶν μίαν εἰκόνα γνωστῆς παρ' ἡμῖν συμπαθοῦς κυρίας, τὴν ἐδημοσίευσε μὲ τὴν πόμπωδῃ φράσιν: Ἡ σύζυγος τοῦ ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰσπανίας, ὅστις διόλου παράδοξον νὰ εἶνε . . . ἀνύπανδρος. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν τῆς κυρίας ἢ ὅποια, ἀντιστάσεως

μὴ οὔσης, ἀνεκπρόχθη ἐν μέσαις Ἀθῆναις βαρωνίς, μαρκησία, κόμισσα! Μία ἄλλη ἑφημερίς ἐδημοσίευσε εἰκόνα τινα δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν . . . «Πανδώραν», ἥτοι κατὰ τὴν Μεταπολίτευσιν Μία ἄλλη—ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς—προσέφερε γενναιοδῶρος ἕνα δῶδον ληστήν (εἰκὼν ἐωρτάσασα Ἰωβιλαῖον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως διὰ πρῶτην φοράν) ὡς Μαρκόνη, μετὰ δύο μῆνας παρουσίασε μεγαλοσπεπέστατα τὸν αὐτὸν ληστήν ὡς πρωθυπουργὸν τῆς Βενεζουέλας, μετὰ 3 μῆνας ὡς τὸν Στραβομάτην τοῦ Μαρθῶνος ἐπ' ἐσχάτων δὲ ὡς ἦρωα ἐνὸς μυθιστορήματος τῆς. Κάποιος ἄλλο δημοσιογραφικὸν ὄργανον, πιστεῦον ἴσως εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, ἐδημοσίευσεν ὡς Ἀλεξάνδρον καὶ τὴν Δράγαν τῆς Σεβίβας ὡς Ἀμερικανούς περιηγητάς, ἄλλν δὲ ἑφημερίς ἕνα χαριέστατον Ἰσπανικὸν χορὸν ὡς συμπλοκὴν ἐν καπηλειῷ τοῦ Ψυροῦ! Κρίμα ὅτι δὲν ὑπάρχουν μετὰ τὰ εὐρεδιτεχνίας διὰ νὰ καλύψουν ἐξ ὀλοκλήρου ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν τοὺς εὐφαντάστους καὶ πολυπράγμονας συναδέλφους Ἀθῆνῶν τὸ οἰκτρὸν τῶν ζωγραφικῶν καὶ τὸ οἰκτρότερον τῆς ἐκτυπώσεως. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἔχουν δῦστυχῶς πέρασιν, καὶ τὰ ἀνεχεται ὁ κόσμος, ἴσως μάλιστα νὰ τὰ ἐπιζητῆ. Ἐν τούτοις, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς πλειστοὺς εἶνε πιστευτοὶ οἱ θαυμάσιοι αὐτοὶ τίτλοι τῶν εἰκόνων, διὰ τοὺς ὀλίγους τοὺς γνωρίζοντας τὰ παρασκήνια τῆς δημοσιογραφίας, εἶνε γεγονότα εὐθυμώτατα, δυνάμενα νὰ ἀποζημιώσουν, αὐτὰ καὶ μόνον, διὰ τὴν ἀνακριδίαν ὄλων τῶν ἄλλων ἀγγελμάτων, καὶ ἰδίᾳ τῶν τυπωνομένων μὲ τὰ μεγάλαιτερα γράμματα τοῦ τυπογραφείου.

Ἐγράφησαν τόσα πολλὰ κατὰ τοῦ κωμικοῦ — καὶ μόνου κωμικοῦ — πραξικοπήματος τῶν δύο μεταφραστῶν — γράψε δολοφόνων — τῆς «Ἀντιγόνης» καὶ τῆς «Ὁρσετείας» κ. κ. Χρηστομάνου καὶ Σωτηριάδου, ὥστε θ' ἀπέβαινε περιττός εἰς ἀκόμη συριγγὸς εἰς τοὺς ἄλλους οὕς ἐν ζηλευτῇ ἀληθῶς ὁμοφώνῳ ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος ἐξετόξευσε. Τὸ μεταφραστικὸν θράσος ὑπῆρξε τοιοῦτον, ὥστε μόνον ἡ σάτυρα εὐρίσκει ἕλην ἀνεξάντλητον· ἢ ἀγανάκτησις παρέλκει. Ἀρχαῖον δράμα παριστανόμενον, εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν γῆν ἔνθα τὸ πρῶτον ἠκούσθη, εἰς γλωσσικὸν ἰδίωμα γαλατάδικον, εἶναι ἐν πλέον δειγμα κουφότητος, ἥτις μόνον ἐν Ἑλλάδι ἠδύνατο νὰ διαπραχθῆ. Ἡ σάτυρα ἢ τὸσον ἀσπλαγχνος δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ ἐσωφρονίσῃ τοὺς κενოდόξους λόγιους, οἱ ὅποιοι ἐνόμισαν ὅτι ἠδύνατο νὰ βεβηλώσουν προγονικὰ κειμήλια, ἀπαρτήρητοι. Ἡ Α Μ ὁ Βασιλεὺς, εἴμεθα βέβαιοι, θ' ἀπαγορεύσῃ ἐν τῷ ὑπὸ τὴν Ἰψηλὴν προστασίαν τοῦ θεάτρου τοιαῦτα οἰκτρὰ πραξικοπήματα, ἢ δὲ Κυβέρνησις ὀφείλει ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰς ἐκτροματικὰ γλωσσικὰ καρυκεύματα μετάφρασιν ἀρχαίων κειμένων, ἀκριβῶς ὅπως ἀπαγορεύει νὰ μουντζουρώνωνται τὰ ἀρχαῖα ἀνάγλυφα ἐν τοῖς Μουσείοις. Καὶ τοῦτο, ὄχι διότι διατρέχει κανένα κίνδυνον ὁ ἐθνισμὸς — ἀλλοίμονον ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν διασα-

λεύση τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ Ψυχάρη, τοῦ Χρηστομάνου ἢ τοῦ Σωτηριάδου ἢ ἐμετικὴ γλωσσοπλαστικὴ μανία, — ἀλλὰ διότι εἶναι αἰσχος νὰ γίνεταί γνωστὸν ἐν Εὐρώπῃ ὅτι διαπράττονται ἐν Ἀθήναις τοιαῦται μωρίαί, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ διδάσκονται τὰ ἀρχαῖα δράματα Ἑλληνιστί. Οἱ Ἐξαρχόπουλοι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λείψουν, ἀλλὰ καλὰ θὰ κάμνουν νὰ περιορισθοῦν εἰς τῆς φυλλάδες των, τὰς ὁποίας μόνοι των ἀναγινώσκουν, καὶ νὰ μὴ θίγουν ἔργα πρὸ των ὁποίων γονυπετεῖ ὀλόκληρον τὸ Γένος.

ΔΑΦΝΙΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει διακεκριμένος ζωγράφος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου κ. Zonaro εὐχρηστέη νὰ στείλῃ τῷ Διευθυντῇ τῆς 'Πινακοθήκης', τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴν:

Constantinople 3 Octobre 1903.

Monsieur

J'ai bien reçu votre aimable lettre et aussi le journal dont vous êtes le directeur, dans le quel j'ai trouvé mon tableau la Fête du Sauveur, reproduit d'une façon admirable, et j'ai lu le bons et encourageants mots qui me concernent merci infiniment de tout.

Aujourd'hui j'ai fait l'expédition de deux photographies a votre adresse. L'une représente Avriil, l'autre Amour Maternel qui a obtenu un grand succès dans le 1900 au concours Aïnari à Florence.

Pour le moment je vous envoie ces deux tableaux dont je vous cède le droit de reproduction pour la Grèce. Ensuite quand j'aurais du temps je vous enverrai d'autres sujets.

Mes remerciements pour l'intérêt que vous prenez a mes œuvres.

Mes cordiales salutations

Bien a vous
Devoue

FAUSTO ZONARO

— Ὁ ζωγράφος κ. Ἀλεκτορίδης ἐγκαθίσταται ὀριστικῶς ἐν Ἀθήναις, συνεταιρισθεὶς δὲ μετὰ τοῦ κ. Χατζῆ ἡγούχην καλλιτεχνικῶν ἐργαστηρίων.

— Ὑπὸ τοῦ κ. Περδικίδου, ἀναχωρήσαντος εἰς Λονδῶν, ἰδρύεται προσεχῶς αὐτόθι Πρατήριον Ἑλλ. καλλιτεχνικῶν ἔργων. Σκοπὸς εἶνε ἡ διάδοσις των Ἑλλ. ἔργων των ἐχόντων τοπικὸν χαρακτήρα.

— Διαλυθείσης τῆς ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας των Φιλοτέχνων ἰδρυθείσης πρὸ τριετίας καλλ. σχολῆς των Κυριῶν, ἡγοῖτε νέαν τοιαύτην ὁ κ. Γερανώτης μετὰ 15 δεσποτιδῶν μαθητριῶν του ἐν τῇ ὁδῷ Σοφοκλέους.

— Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου κ. Κ. Βολανάκης, ὁ δεινὸς θαλασσογράφος, ὁ ἀπὸ εἰκαστικῆς διδασκων τὸ μάθημα τῆς ἀγαλματογραφίας ὑπέβαλε πα-

ραίτησιν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ καθηγητοῦ ἕνεκα λόγων ἡλικίας. Ἡ Διεύθυνσις τῆς σχολῆς ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσειάν της, συνελθόντες δὲ οἱ καθηγηταὶ τοῦ Καλλ. τμήματος προέτειναν εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ τὸ κ. Γερανώτην. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου καθηγητοῦ εἶνε λίαν ἐπιτυχῆς, διότι ἐκ των νεωτέρων ζωγράφων μόνος ὁ κ. Γερανώτης εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα νὰ καταλάβῃ τοιαύτην θέσιν, διότι καὶ ζῆλον ἔχει καὶ γνωρίζει πῶς νὰ διδάξῃ.

— Ἀπέθανεν ὁ ἐπιφανὴς Ἴταλὸς ζωγράφος Κάμιλλ-

Κάμιλλος Πισσάρ

λος Πισσάρ, ἐν πρεσβυτικῇ ἡλικίᾳ.

— Οἱ ζωγράφοι, γλύπται, ἀρχιτέκτονες καὶ χαράκται των Παρισίων διατελοῦσιν ἐν συγκινήσει διὰ τὴν προεδρείαν τοῦ «Συνδέσμου των Γάλλων καλλιτεχνῶν» ἣτις λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου. Πρόεδρος σήμερον εἶναι ὁ Οὐαγγερῶ, πρὸ αὐτοῦ δὲ διετέλεσαν οἱ Μπονᾶ, Ντετάιγ, Ζὰν-Πὼλ καὶ Λωρὰν. Ὁ πρόεδρος πρέπει νὰ εἶναι ζωγράφος καὶ μέλος συγχρόνως τῆς Ἀκαδημίας. Συνεπῶς θὰ ἐκλέξουν οἱ καλλιτέχνη μεταξὺ των Ζερῶμ, Ἐμπέρ, Μπρετόν, Ἐνέρ, Λεφέβρ, Μερσόν, Μορώ, Κορόν, Δανιὰ - Μπουβερὲ καὶ Οὐμπέρ. Ἄλλ' οὗτοι δὲν δέχονται. Διευθυντὴς πιθανῶς νὰ ἐκλεχθῇ ὁ Δουμπουά, ἕξρχος γλύπτης καὶ ζωγράφος, Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς των Καλῶν Τεχνῶν.

ΓΑΥΠΤΙΚΗ

Ἀποφάσει τοῦ Δημ. Συμβουλίου Ζακύνθου θὰ ἰδρυθῇ ἐν Ζακύνθῳ ἀναθηματικὴ στήλη των πεσόντων κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 Ζακυνθίων.

— Ἐν Βελεστίνῳ διὰ Β. Δ. ἀνεγερθῆσεται δι' ἔθνικῶν ἐσάων ἀνδριάς εἰς τὸν ἐθνομάρτυρα Ρήγαν Βελεστενίλῃν (Φεραῖον)

— Ἀπεκαλύφθη ἐν Βιέννῃ τὸ μνημεῖον Δούμπα ἔργον τοῦ γλύπτου Χέλμερ.

— Εἰς τὸν Μπόθιο θ' ἀνεγερθῇ μνημεῖον εἰς τὴν Νεάπολιν.

— Χάλκινος ἀνδριάς τοῦ Ἀλφῆδρου Κρούπ, φυσικοῦ μεγέθους καὶ ἐπὶ βάρθου ἐκ γρανίτου, θὰ στηθῇ εἰς τὸ Κίελ. Τὴν προτοβουλίαν εἶχεν αὐτὸς ὁ Κάιτσερ, ὁ ὁποῖος, ἀνέθεσε τὴν ἐργασίαν εἰς τὸν γλύπτην Βίλχεμ Χάβερκαμπ.

— Τὸ προεδρεῖον τοῦ ἐν Παρισίῳ Ἴταλογαλλικοῦ Δεσμοῦ παρέδωκεν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Δημ. συμβουλίου των Παρισίων τὴν προτομὴν τοῦ Μενόττι Γαριβάλδη, ὅπως στηθῇ ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ. Ἄλλῃ ἐπιτροπῇ μελετᾷ τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος ἐν Παρισίῳ εἰς τὸν Ἴωσήφ Γαριβάλδην.